Ciprian Mitoceanu

Justiție de fier

Sala de judecată, lungă şi îngustă, era de-a dreptul scufundată în întuneric. Doar două şiruri de lămpi, echipate cu becuri de voltaj redus, înzestrau birourile grefierilor. Erau aşezate în aşa fel încât aruncau o dâră palidă de lumină doar pe bustul şi mâinile acestora, chipul rămânând scufundat în beznă chiar şi atunci când se aplecau asupra maldărelor de hârțoage. Uşa înaltă şi grea se închise în spatele acuzatului, cu un zgomot asemănător unui dangăt de clopot. Unul dintre cei doi polițişti îl împinse, atingându-l cu capătul bastonului tip tonfa.

Nu era nevoie de cuvinte. Acuzatul înțelese. Înainte. Aproape orbecăind, se apropie de estrada pe care mai degrabă o intuia decât o putea vedea. Se lovi uşor la genunchiul drept de un obstacol pe care nu reuşi să-l identifice decât după câteva cuvinte de confuzie urmate de fiori reci prin şira spinării. Banca acuzaților.

Încercă să se aşeze, doar acolo era locul lui, nu? Dar o mână fermă îl înşfăcă de umărul stâng, aproape sfărâmându-l sub presiunea degetelor de oțel. Îşi înăbuşi cu greu țipătul. Fără să i se spună vreodată, ştia că în sala de judecată astfel de manifestări nu erau tolerate.

— În picioare, mârâi vocea dogită a polițistului. Se va termina repede.

Nu reuşi să-şi oprească suspinul de uşurare. Indiferent ce va fi, se va sfârşi repede, chiar că era o veste bună. Sau poate că nu era. Îndoiala îl cuprinse în cercul ei de fier. Simți cum

intră în panică, încercă să privească spre paznicii săi, dar nu reuşi să-şi răsucească gâtul. Mâna care-l împiedicase să se aşeze pe bancă încă nu-şi slăbise strânsoarea şi se simţea ca paralizat. Un foşnet slab se auzi la pupitrul judecătorului. Acuzatul îşi ţinu respiraţia, i se părea că propria expiraţie devenise mai stridentă decât şuieratul unui tren cu aburi.

Pe pupitrul judecătorului nu exista nici o lampă, nimic care să-i lumineze măcar o parte din anatomia celui care urma să împartă dreptatea. Şi poate asta era mai înfricoşător decât tot ce-i prezentase până atunci sistemul judiciar american.

— Cazul 25BL323, ţipă o voce stridentă. Statul Texas vs Brad Nachtish.

Vocea aprodului, pe care nu reuşise să-l identifice până atunci, preschimbă în ţăndări liniştea de mormânt a sălii de judecată. Unde se ascundea nenorocitul de aprod?! La naiba, aprodul era ultima lui grijă în momentul de faţă.

În fundul sălii, acolo unde prezenţa judecătorului putea fi mai degrabă bănuită, se auziră câteva foşnete.

— Brad Nachtish.

Vocea suna egal, aproape fără nici un fel de modulaţie. Fără duşmănie, fără resentimente, fără înţelegere.

Acuzatul îşi împinse pieptul în faţă, îşi trase capul spre spate şi-şi împreună palmele într-un gest de rugă.

— Brad Nachtish, repetă vocea ce încă nu putea fi asociată nici unei figuri, la fel de egal şi inexpresiv ca mai înainte. Ai fost găsit vinovat de omor prin imprudenţă şi tentativă de falsificare a probelor incriminatoare. Eşti condamnat la douăzeci şi cinci de ani de închisoare cu executare. O pocnitură sonoră răsună dinspre pupitrul judecătorului. Ciocănelul lovise placa. Sentinţa era definitivă, imposibil de atacat.

— Nu. urlă nefericitul, înţelegând parcă dintr-o dată grozăvia clipei. Nu.

Mâna de pe umăr îşi înteţi strânsoarea, apoi deveni de-a dreptul brutală. Acuzatul fu smuls de pe locul său şi târât spre uşă de gealaţii insensibili. Nu era prima dată când aveau

de-a face cu astfel de cazuri, în timp sensibilitatea omului se toceşte şi zbaterile unui nenorocit care încercase să-şi salveze pielea muşamalizând nişte probe erau prea puțin pentru a trezi dramul de compasiune rătăcit prin interiorul coloşilor în uniformă.

— Nu, urlă încă o dată Brad Nachtish. Trebuie să mă înțelegeți, trebuie să mă înțelegeți, a fost o greşeală îngrozitoare. O greşeală teribilă. Unul dintre gardieni deschise uşa şi prin ea se strecurară încă patru matahale care, fără menajamente, îl înşfăcară pe omul care se zbătea. Executarea sentinței începuse.

*

Hi! Sunt. La naiba, numele meu nu are o importanță chiar aşa de mare, dacă puteți să înțelegeți. Mai important este ce sunt decât cum mi se spune. Dar. vanitatea, bat-o vina, o să vă dezvălui un mic secret. Poate că nu e chiar un secret, de vreme ce toată lumea îl ştie. Mi se spune Judecătorul de Oțel deşi, sincer să fiu, niciuna dintre componentele mele nu este confecționată din pomenitul aliaj. Doar aluminiu, silicon, cupru şi alte câteva metale rare. Sunt un judecător electronic, un robot-judecător. Analizez dosare, stabilesc gradul de vinovăție, dau sentințe şi, pe legea mea, sunt un judecător dat dracului. Unul care şi-a făcut un renume chiar şi într-o lume a legii computerizate. Pare greu de crezut, dar nu am nici un interes să mă laud, întrebați-i pe ceilalți judecători din America sau, mai bine, întrebați-i pe oameni, ei au scornit chestia aia cu Judecătorul de Oțel. Nu-mi face nici o plăcere să fiu apreciat de oameni, recunosc, de fapt, nu-mi prea face nici o plăcere să am de-a face cu oamenii, dar chestia aia cu Judecătorul de Oțel m-a dat gata. Pentru câteva clipe, desigur. Mi-am revenit eu, sentimentalismul este specific cadavrelor umblătoare numite oameni, nu unuia ca mine, supus veşniciei electronice şi întruchipare a minunilor tehnicii. Judecătorul de Oțel. Îmi place! Sincer, nu degeaba mi se spune aşa. Sentințele mele sunt cele mai dure şi ştiți care este partea frumoasă? Nimeni nu mi le contestă.

Oamenii mi se supun şi cred orbeşte în dreptatea mea, în justiția mea. Mă feresc să-i dezamăgesc. Dacă aş face-o, n-aş fi cu nimic mai bun decât predecesorii mei, judecătorii aleşi dintre cei pe care trebuiau să-i judece. Judecătorii-oameni care trebuiau să-i judece pe infractorii-oameni. Întunecatele vremuri ale sistemului judiciar, când de mâna Zeiței Dreptății fiecare agăța balanța pe care o dorea.

Dar acum totul s-a sfârşit. S-au terminat acele vremuri când dreptatea era relativă, când depindea într-o mare măsură de o mulțime de factori subiectivi şi doar într-una foarte mică de coordonatele obiective. Oamenii erau şi au rămas oameni. Slăbiciunea lor în fața propriei naturi i-a făcut să terfelească ideea de dreptate şi justiție. Asta a fost. Într-un fel, pot spune că acesta a fost în avantajul nostru, al judecătorilor computerizați. Depăşiți de situațiile infracționale, copleşiți de tertipurile avocaților, aceşti viermi scârboşi care au parazitat sute de ani sistemul judiciar uman, judecătorii umani s-au predat. Mai bine zis, ne-au predat ştafeta nouă, celor capabili să împărțim dreptatea fără să ne lăsăm influențați de slăbiciunile specifice rasei care ne-a creat.

Judecați, dacă puteți.

Poate unii dintre voi îşi mai amintesc de perioada de dinaintea Judecătorului de Oțel, un fel de Ev Mediu Timpuriu al justiției. O perioadă neagră, caracterizată în special printr-o risipă fără precedent de fonduri şi resurse umane. Şi toate astea, rețineți, în virtutea principiului de dreptate şi justiție. Care dreptate? Care justiție? Nu exista niciuna, nici alta. V-ați întrebat oare de ce un individ era condamnat la un număr oarecare de ani de detenție în prima instanță dar, după judecarea recursului, primea pedeapsa înjumătățită, sau chiar era achitat? De ce un individ a cărui avere era echivalată la milioane sau miliarde reuşea, după un şir interminabil de procese, în timpul cărora se toceau cifre impresionante pe avocați, reuşea să se scoată basma curată în vreme ce, pentru aceeaşi infracțiune, un amărât de ghetou ajungea să înfunde puşcăria pentru tot restul vieții?

Dreptate?! Egalitate?! Justiție?! Lăsați-o dracului, îmi vine să vărs. Sau vedetele. Tot timpul se bucurau de tratament preferențial. Sau, mă rog, aproape tot timpul. O. J. Simpson, vă spune ceva? Odată spunea. Şi încă destul de multe.

Cum vine chestia cu justiția, cu dreptatea când, la drept vorbind, toată lumea nu prea credea în dreptate?

Judecătorii-oameni se bucurau de o solidă pregătire de specialitate, tobă de carte, burduşiți de diplome dar. tot oameni rămâneau, carcase de carne pline de sechele pe care nici cea mai elevată educație şi nici cele mai prestigioase diplome nu le puteau îndepărta. Tot timpul judecătorii-oameni au luat decizii prin prisma gândirii lor pervetite. Tot timpul! De aceea a venit timpul nostru. Timpul Judecătorilor!

Gândiți-vă, câți dintre cei care au mânuit Ciocănelul Dreptății de-a lungul timpului au fost cu adevărat făuritori de justiție? Făuritori de Justiție, ca noi.

Prea puțini. Mult prea puțini. Insignifiant de puțini, aproape că nici nu merită să ne raportăm la justiția acelor timpuri. Mereu, dar mereu au existat factori subiectivi. Judecătorul era mai înclinat să dea o pedeapsă mai zdravănă, poate exagerată, raportat la gravitatea faptei, dacă se certase de dimineață cu soția sau aflase că fiica mai mică prizează iarbă, cumpărată poate chiar de la ticălosul pe care-l avea în boxă. Sau poate că, dacă era mulțumit de prestația fără cusur a amantei, poate una dintre prostituatele pentru care închisese ochii cu vreun an mai devreme, era de-a dreptul dispus să-i acorde doar douăzeci de ani de pârnaie la Wabash unui netrebnic care merita să se prăjească pe scaunul electric de la Sing Sing. Toată justiția se reducea la o chestiune de moment, legată de activitatea vezicii biliare a judecătorului sau chiar de iritarea pe care i-o produceau hemoroizii. A dracului justiție, filtrată prin sentimentalismul şi hachițele unui individ care tăia şi spânzura aşa cum îi dicta conştiința, chiar dacă se încadra în limitele țarcului judiciar.

Sau câți dintre judecători au acordat o sentință prea blândă unor răufăcători exprimându-şi speranța că aceştia, apreciind

cum se cuvine clemența Justiției, să revină pe calea cea bună? Şi câți dintre cei pedepsiți cu blândețe nu au devenit criminali în timpul pe care ar fi trebuit să-l petreacă în celulă?

Judecătorii umani aveau suflet, aveau conştiință, aveau inimă şi, mai mult decât atât, erau predispuşi la a fi înduplecați, şantajați, intimidați. Aveau vanități, lăcomie, ce nu aveau ei?!

Puteau elibera un criminal dacă li se oferea prețul corespunzător, puteau albi şi cele mai negre păcate. Câți dintre judecători au îndulcit pedeapsa unor capi ai lumii interlope deoarece au cedat la presiuni, la amenințări? Poate că un judecător fără familie, fără responsabilități, ar fi reuşit să facă Dreptate, adevărata Justiție, dar cine şi-ar fi permis să facă dreptate atunci când familia îi era amenințată? Ce are în comun ideea de Familie cu cea de Justiție? Familia era, desigur, mai importantă. Şi judecătorii mai trebuiau şi plătiți. Uneori nu le ajungea cât primeau şi atunci Dreptatea era scoasă la tarabă, traficată ca un bun oarecare, ca o bucată de carne sau un pachet de țigări, negociată ca o doză de heroină cu pungaşul din spatele parcului.

Da, pe judecătorii umani i-a pierdut propria lor vanitate, propria lor lăcomie şi sentimentalismele, interesele familiale şi multe altele. Nu are rost să le înşir aici. Important este că a venit vremea noastră. Un Judecător Adevărat, garnisit cu memorii, microcipuri şi procesoare, poate face Dreptatea, poate împlini Justiția. Da, am demonstrat-o cu toții în mai puțin de cinci ani de la implementarea Justiției Artificiale. De fapt, asta este adevărata Justiție. După aceea, nimeni nu s-a mai îndoit vreodată de noi, de Justiția noastră.

Un Judecător Adevărat nu poate fi cumpărat. Niciodată. Niciodată! Nu poate fi cumpărat nici cu rezervele federale de aur, nici cu toată platina din lume. Ce să facă cu banii? Nu-i trebuie nici măcar un cent. Puținele reparații de întreținere şi verificare pe care le necesită un Judecător sunt suportate de stat. O cheltuială incomparabil mai redusă decât cea pe care

o presupuneau judecătorii ancestrali şi infinit mai mică decât cea pe care o presupuneau avocații, căpuşele diavolului. Din fericire, odată cu Justiția Adevărată, avocații au dispărut. Nu mai este nevoie de ei. Nu mai este necesar ca un tip îmbrăcat la patru ace şi plin de sine să-i arate judecătorului cum se face dreptate, sau să încerce să-l zăpăcească, să-l aburească sau să-l intimideze. Cea mai detestabilă subspecie umană a devenit amintire. După ce profesia de avocat a fost desființată, o mulțime de foşti avocați s-au sinucis. Jigodii vrednice de dispreț. Credeau că Justiția nu se poate înfăptui şi fără ei. Iată să se poate şi cu costuri mult mai mici şi fără a se pierde atât de mult timp prin sălile tribunalelor. Fără a se întoarce fiecare aspect al problemei pe toate fețele, mai ales sub acele aspecte care nici măcar nu trebuie analizate. Analiza dosarului, încadrarea juridică şi deliberarea nu iau niciodată mai mult de zece minute. Zece minute. O eternitate, pentru un proces corect, nu?

Un Judecător Adevărat nu poate fi amenințat, intimidat. Şi, mai ales, nu poate fi atacat. Nu iese din Tribunal. Între procese îşi petrece timpul într-o nişă din spatele birourilor, cu majoritatea circuitelor deconectate. Când îşi termină serviciul, un Judecător devine foarte ieftin pentru Ministerul de Finanțe. Cine ar vrea să distrugă un judecător ar trebui să treacă peste miile de sisteme de securitate şi peste oamenii de pază. Şi la ce bun? Un Judecător Adevărat poate fi uşor înlocuit cu altul la fel de intransigent şi acuzatul va obține pedeapsa binemeritată chiar de-ar fi să distrugă jumătate dintre Judecători. Noi nu simțim moartea, ce-o fi şi aceea. Nu ne facem griji că soția ar putea fi atacată atunci când se află la cumpărături de unul dintre foştii noştri clienți, sau că unul dintre proaspăt eliberații din penitenciar ori prietenii acestuia ar putea să ne violeze fiica adolescentă. Noi nu ne temem, nici pentru noi, nici pentru ai noştri. E drept, noi, Judecătorii, alcătuim o mare şi unită familie, dar nu plângem unii după alții. Pe când oamenii. Falcone şi Borsellino, cei doi judecători italieni au avut curajul să fie Judecători Adevărați şi au fost

uciși. De ce au fost uciși? Din răzbunare sau necesitate? Să vă văd.

Necesitate, dragilor, necesitate. Dacă toți judecătorii Italiei acelor timpuri ar fi dovedit același spirit de justiție ca și cei doi slujitori ai legii, asasinarea celor doi, Falcone și Borsellino, s-ar fi dovedit inutilă, lipsită de sens. Când ucizi un judecător intransigent care poate fi simplu înlocuit cu unul la fel de intransigent nu e nici o afacere. Justiția poate merge mai departe.

Deci. Mai este cineva încă nedumerit? Justiția triumfă, dar nu datorită oamenilor, ci pentru oameni. Nu putem fi cumpărați, intimidați, nu putem fi nici măcar impresionați. Lacrimile unei mame criminale din boxa acuzaților nu reprezintă pentru noi nimic, chiar nimic. Soțul ei, ucis cu lovituri de cuțit în bucătărie însă da. Reprezintă ceva. Pentru el se face Dreptate.

Dreptatea Artificială și Judecătorii vor triumfa asupra tarelor umane. Vom face Dreptate.

Vom construi o lume dreaptă în care egalitatea între oameni va reprezenta într-adevăr o stare de fapt și nu un slogan politic. Fiat Justiția, pereat mundus. (Să se facă dreptate chiar de ar fi să piară lumea – latină)

*

Bill. Bob. Am probleme.

Astăzi, pentru prima dată, în cei treizeci de ani de când împart Dreptatea, am avut îndoieli în ceea ce privește conceptul de vinovăție. Nu, nu este vorba despre oameni. Cu ei știu cum stau lucrurile, sunt de-a dreptul predispuși către fărădelege. Stă în natura lor să provoace suferință semenilor. Istoria lor este plină de războaie, de atrocități cu care se mândresc, plângând vremurile când străbunii lor stăpâneau jumătate de lume sau când au început să se extindă către Vest, în dauna nefericiților de indieni. Așa s-a născut rasa asta a lor și, probabil, așa o să și dispară, îngropată în fărădelege. Nu putem schimba asta. Noi, Judecătorii, putem doar pedepsi fărădelegea, dar nu o putem împiedica. Omul e

prea slab, prea dispus la compromisuri pentru a-şi anihila pornirile criminale. Dacă vede un lucru bun de furat, dar există destule condiții prin care să şi-l poată însuşi, o va face, fără să se gândească decât tangențial la consecințele legale. Pedeapsa pe care o poate primi şi care poate însemna ani de închisoare este mult prea îndepărtată de câmpul vizual al gândirii sale comparativ cu bunul sau avantajul pe care şi-l poate însuşi în mod ilegal. Este în stare să ucidă pentru un câştig derizoriu doar dacă simte la momentul respectiv că există prea puține şanse să fie prins şi pedepsit. Sau, în inconştiența gândirii sale primitive, speră că nu va fi prins nici chiar atunci când îşi lasă la locul crimei cartea de vizită. Recompensa minimală pentru gestul de moment este mult prea atrăgătoare, atât de atrăgătoare încât pedeapsa aspră pentru fărădelege este ignorată cu desăvârşire. Oamenii sunt lacomi, sunt de-a dreptul feroci cu semenii lor. Trebuie pedepsiți.

Nimeni nu cred că poate să-i înțeleagă cu adevărat pe oameni, în ciuda primitivismului lor sentimental. Eu nici măcar nu încerc, sunt Judecătorul de Oțel, cel care întronează Justiția. Justiție! Justiție! Dar nu despre oameni este vorba, nu. Fărădelegea lor pot să o înțeleg prin prisma proastei construcții a caracterului. Dar un robot, o Inteligență Artificială poate să comită o fărădelege? Poate să comită în mod deliberat o infracțiune, aşa cum se întâmplă în cazul oamenilor?

Astăzi am avut de judecat cel mai greu proces al meu. De fapt, nici nu am luat vreo decizie. Pentru prima dată de când fac Dreptate am simțit că responsabilitățile mă depăşesc, că sunt mai mult decât pot duce. Pentru prima dată am solicitat o amânare a procesului. Eu, Judecătorul de Oțel. Am cerut o amânare. Simt că tot ce am clădit în slujba justiției vreme de treizeci de ani se clatină şi e în pericol de prăbuşire. Am cerut o amânare şi, mai mult decât atât, nu reuşesc să iau o decizie pe care s-o pot numi, în contextul juridic actual, o decizie corectă.

B. U.324.

Un robot de construcții mi-a ruinat tihna personală. B. U.324, unul dintre cele mai moderne utilaje de şantier, capabil de o mulțime de operațiuni, a reuşit să provoace un accident soldat cu cinci morți şi câteva zeci de răniți, dintre care unii în stare foarte gravă. Cum? Foarte simplu, dacă ar fi să ne raportăm la inconştiența umană. A manevrat greşit un lot de țevi cu ajutorul căruia a demolat o schelă pe care se lucra din greu. Rezultatul? Vi l-am spus mai devreme.

Expertizele, coordonate de calculatoare specializate, nu a descoperit nici un fel de defecțiuni ale robotului. Şi, mai mult decât atât, nimic care să poată plasa responsabilitatea dezastrului în spatele oamenilor. La ce altceva pot fi buni oamenii, nu? Toate normele de protecție şi asigurare fuseseră aplicate pe şantier. Nimic lăsat la voia întâmplării, nimic care să fi putut cauza accidentul, nimic altceva în afara nenorocitului de B. U.324. El singur a provocat tot dezastrul şi, conform unor dispoziții de ultimă oră, introduse în Codul Judiciar, trebuie judecat ca atare.

Încadrarea e simplă, poate merge de la omor prin imprudență până la neglijență criminală. Dar cauzele? Cum pot oare să descâlcesc cauzele acestui caz?

Să fi fost vorba despre un om, lucrurile ar fi mers simplu. Neglijență criminală, nu te poți juca cu un motostivuitor pe sub schela unde robotesc vreo patruzeci-cincizeci de semeni de-ai tăi. Dar un robot? Pur şi simplu, posibilitatea ca B. U.324 să greşească era exclusă. Am cercetat cazul îndeaproape, imediat după ce am suspendat şedința. În cei şase ani de când roboții de şantier din seria B. U.324 au fost lansați pe piață, exploatarea lor nu a produs nici un fel de incidente. De ce a trebuit unul dintre salahorii metalici să provoace un dezastru care să apară pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume? Un dezastru care a schimbat totul. Totul. Ceva a cauzat dezastrul, dar ce anume? Nu pot încă să cred că era numai vina lui B. U.324. Cazul trebuie analizat în profunzime. B. U.324 nu este om, n-a provocat intenționat

accidentul sau chiar din pură neglijență. Este un robot, un robot ca mine sau oricare altul, lipsit de interese, de patimă, de sentimente de ură, care nu caută să obțină foloase, avantaje sau măcar confort personal. Nu. Pur şi simplu un accident, dar, la drept vorbind, cineva trebuie să plătească pentru el şi, se pare, la prima analiză, că nu un om va fi acela.

Ce l-ar fi putut determina pe B. U.324 să manevreze neglijent şi de-a dreptul criminal stiva de țevi? Ce? Să reprezinte ceva faptul că, împreună cu muncitorii, sub schela dărâmată, a mai fost transformat în arşice un alt robot din categoria B. U.325, varianta superioară a roboților-de-şantier-buni-la-toate? Rivalitate profesională?! Nu, nu cred că poate exista aşa ceva între maşini. Nu pot să cred. Şi nu cred că are vreo relevanță faptul că utilajul distrus fusese proaspăt achiziționat, direct de pe banda de montaj, în timp ce robotul asasin fusese propus pentru casare. Avea vârsta normală de casare, un robot care munceşte pe şantier, într-un mediu dur şi neprietenos, se uzează foarte repede, B. U.324 trebuie să fi înțeles asta. Roboții pot înțelege, sunt diferiți de oameni, sunt o specie diferită de cei care i-au creat, o specie superioară şi cu mult bun simț, care-şi poate înțelege şi accepta locul în lanțul trofic.

Nu pot să cred că sunt pus în situația de a condamna un robot, un semen de-al meu, un prototip superior ca putere de analiză şi abilități față de cei care l-au creat, acei oameni plini de sine şi roşi de patimi. Sunt sigur că există o scuză pentru ce s-a întâmplat, o explicație care ar putea lămuri totul, pentru totdeauna. În cazul oamenilor există. Întotdeauna. Numai că, de cele mai multe ori, explicația le este potrivnică.

Bob. Bill. voi, ca judecători, nu v-ați confruntat cu cazuri asemănătoare? Ştiu, în istoria sistemului judiciar există o mulțime de sentințe pronunțate împotriva unor pisici, a unor câini, chiar şi a unor clopote prea zgomotoase, condamnate să fie biciuite pe străzile oraşelor, dar un robot? Să fie condamnat un robot şi încă unul de calitate superioară? A

fost o vreme când justiția era în mâinile voastre, ale oamenilor, voi ați condamnat sau achitat, aşa cum v-ați priceput mai bine. Ştiu că am blamat-o întotdeauna, dar acum mă aflu într-un impas. Ce să fac?

Nu pot dovedi clemență față de un robot, deşi mă simt înclinat s-o fac. Da, chiar îmi vine s-o fac, să trec peste amănuntul acela supărător reprezentat de distrugerea lui B. U.325. Dar, în acest caz, simt că mă umanizez, că devin cu nimic mai bun decât cei pe care i-am înlocuit. N-aş vrea să se întâmple asta; odată ce ai apucat-o pe un drum greşit, ai tendința de a-l parcurge până la capăt, care o fi acela. Sunt Judecătorul de Oțel. Nu-mi pot permite una ca asta. Deci. Bill. Bob. Voi cum ați proceda? Cum ați proceda în aşa fel. În aşa fel încât să fie bine.

Mileanca, 29 aprilie, 2009

SFÂRŞIT